

Bulutlar Dağılırken'in Devam Kitabı

SİSLERİN

ARASINDA

CANER ALMAZ

GENÇ
T
TİMAS

1.

“Geç kalıyorum, geç kalıyorum!”

Antrenmana zamanında yetişemeyeceğini düşündüğü için acele ediyordu Kerem. Çantasını hızlıca hazırlamış, annesinin evin içinden yankılanan sesine kulak kabartmış ve bir şeyler unutmamak için çantasını açıp yeniden kontrol etmişti.

“Havlunu unutma, Kerem!”

Çantasını açıp kontrol etmişti. Havlusu çantasındaydı. Tam çantasını kapatmış sırtına atmak üzereyken annesi yeniden seslenmişti:

“Yedek çoraplarını aldın mı, oğlum?”

Aldığını biliyordu Kerem ancak emin olamadı. Çantasını yatağının üzerine koydu. Yeniden açtı ve çoraplarını aramaya başladı. Yedek tişörtü buradaydı. Şort, havlu, bileğine taktığı alnından terleri silmek için kullandığı havlu bileklik, enerji

vermesi için bir tane muz, su şişesi. Çorapları neredeydi? Zaman kaybetmemek için çoraplarının bulunduğu çekmeceye doğru ilerledi. Bir tane çorap alıp çantasına koymak en kestirme yoldu. Çekmecesini açtı. Hangi çorabı alacaktı? Bir sürü, renk renk, dokusu farklı çorap ona bakıyordu.

“Çok düşünme, çok düşünme, Kerem! Al birini artık, geç kalacaksın!”

Gözlerini kapatıp bir tanesini rastgele seçti. Hızla çantasına yerleştirdi, fermuarını çekip sırtına attı. Koşar adım odasından çıktı.

Dairenin kapısına geldiğinde annesinin sesi içeriden, uzaklardan ve derinden yankılandı.

“Gel de kardeşin Cansu’yu öp, şans getirir sana!”

Saatine baktı, geç kalıyordu.

“Dönüşte öpücüğe boğarım, anne, geç kalıyorum!”

Ayakkabılarının olduğu dolabı açtı. Şimdiden nefes nefese kalmıştı. Hangi ayakkabısını giymesi gerektiğini düşünüyordu. Kırmızı olan ayakkabılar hem rahattı hem de bugüne kadar yaptığı çalışmalarda onları giymişti. Ayağına tam oturuyor, uzunca süredir kullandığı için tabanı ayağının parçasıymış gibi hissettiriyordu. Biraz eskimişti, üstündeki file kısımlarında yıpranmalar başlamıştı ama bu ayakkabıyı seviyordu Kerem. Tüm başarılı maçlarında, Can ve Deniz’i mahvettiği seçmelerde bu ayakkabıları giymişti. Onlara doğru uzandı. Tam onları alacakken gözü yeni ayakkabılarına kayd. Babası ona sürpriz yapıp almıştı. Stephen Curry’nin giydiği ayakkabılardan biriydi ve Kerem son

zamanlarda Curry gibi olmak istiyordu. Mavi desenleri ışıltılı parlıyordu. O kadar güzel bir ayakkabıydı ki sevincinden ne yapacağını şaşırmişti. Evin içinde giyip koşturmuş tüm gün ve akşam boyunca giymişti. Hatta gece de ayakkabılar ayağındayken uyumak istemişti ancak biraz abarttığını fark edince ayakkabıları hemen baş ucuna koymuş ve onlara bakarak uymuştu. İşte bu ayakkabılar şimdi ona bakıyordu.

“Geç kalıyorum, geç kalıyorum, hadi, Kerem! Seç birini!”

Ne kadar güzel olursa olsun antrenmanda bu ayakkabıları giymek istemiyordu. Kırmızı emektar ayakkabılarına uzandı. Çabucak ayaklarına geçirdi, hızlıca bağladı. Hava sabahın serinliğini taşıdığı için ince montunu giyindi ve evden çıktı. Merdivenlerden inerken saatine baktı. Geç kalıyordu. Adımlarını hızlandırdı.

Sokağa çıktığında etrafına bakındı. Sokağın sessizliğini dinledi. O kadar erkendi ki henüz işlerine giden insanların koşturmacaları, araba sesleri, insan kalabalığı yoktu. Hava kapalıydı, Kerem kendini sanki gece vakti sokağa çıkmış gibi hissetti. Biraz tedirgin oldu. Sağına soluna bakarak, tanıdığı binalara ve ağaçlara güvenerek tempolu bir halde yürümeye başladı. Aklından şimdi sıcakık yatağında uykusuna devam ediyor olma ihtimali geçti. Birkaç saat daha uyuyabilir, uyandığında rahat rahat hazırlanabilir, gönül rahatlığıyla ve panik yaşamadan okula gidebilirdi. Şu an içinde bulunduğu durumu düşündü. Seçtiği yolu kendi belirlemişti ve kendisiyle, başardıklarıyla gurur duyuyordu. Bir sıcak yatak ve birkaç saatlik uyku için bu sevinçlerden,

başarılarından, arkadaşlarının ve ailesinin ona duyduğu güvenden vazgeçemezdi. Yürümeye devam etti.

Çocukluğunun geçti bu sokakları çok iyi tanıyordu. Ufak fidanların ağaç oluşuna şahit olmuştu. Beraber büyüdüğü arkadaşlarıyla bu sokaklarda ne çok şey yaşamışlardı... Hatırlarken gülümsediğini fark etti. Bu sokaklarda bisiklete binmeyi öğrenmişti. Ege ona yardımcı olmuştu. Sonra sokaktaki diğer arkadaşlarıyla iyi geçinebilmek ve onların arasına karışabilmek için hiç sevmese bile beraber futbol maçları yapmışlardı. Yeteneksiz olduğu fark edilince de sıklıkla kaleci yapılmıştı. Topla ayaklarıyla değil de elleriyle anlaşılabiliyordu Kerem. Bunu arkadaşları da görmüştü ve kısa süren futbolculuk kariyerinde kendince de iyi bir kaleciydi. Daha sonra basket sevdasını onlara da aşılayabilmek için sokaktaki elektrik direğine yaptıkları potayı hatırladı. Daha ilk maçlarında hemencecik kırılmıştı. Neyse ki okulları yakındaydı ve daha sonra da yakınlarına, sahile potalar inşa edilmişti. Tümüyle olmasa da kendisi gibi basketbolu seven arkadaşlarıyla basketbol oynamaya devam edebilmişlerdi.

Hava yavaş yavaş aydınlanmaya başlamıştı. Kerem adımlarını daha da hızlandırmış, antrenmana geç kalmamak için hızla yürüyordu. Ege'yle okula gitmek için buluştukları parkın önüne geldiğinde durdu. Onu bekleyecekti, öyle anlaşılmışlardı ancak henüz Ege ortalıkta yoktu. Sabırsızlıkla beklemeye başladı. Parkın yanında duran banklardan birine oturdu. Heyecandan ve sabırsızlıktan yerinde duramıyordu, bacaklarını oynatıyordu. Arkasındaki boş parka bakındı. Oyuncaklar sabah sakinliğinde bomboş duruyordu. Ço-

cukken, henüz okula başlamamışken annesi ve babası onu sıklıkla buraya getirirdi. Salıncakta sallanmayı, kaydıraktan kaymayı çok severdi. Attığı çıgılıklarla annesi ve babasını nasıl mutlu ettiğini hatırladı Kerem. Şimdilerde annesi, kardeşi Cansu'yu parka getirmeye başlamıştı. Antrenmanlardan ve derslerinden fırsat bulduğunda, özellikle de yazın akşamları yemeklerden sonra hep beraber parka geliyorlardı. Mahalledeki tüm çocuklar, komşuları, arkadaşları burada keyifli vakit geçirirlerdi ve bazen o da onlara katılırdı.

“Geç kalıyoruz, geç kalıyoruz, hadi, Ege!” diye mırıldandı Kerem.

Oturduğu banktan baktığında okula giden yolu görüyordu. Biraz ilerisinde, birkaç dakikalık mesafede de okulları bulunuyordu. Okula ilk başladıklarında bu yolun ona ne kadar uzun geldiğini hatırladı Kerem. Babasıyla beraber yürürken o yolun bitmeyeceğini düşünür, ağlanıp sızlanırdı da babası onu kucağına ya da omuzlarına alırdı. Sonraları, büyüdükçe, bacakları güçlendikçe, sınıftaki arkadaşlarının kendisi gibi davranmadığını gördükçe bu huyundan vazgeçmişti. Hatta babası onu kucağına almak istediğinde koşarak ondan uzaklaşmıştı... Arkadaşlarının onu babasının kucağında görmesini istememişti. Bunu hatırlayınca gülümsedi Kerem. Şimdilerde bu yol o kadar kısa geliyordu ki okula ilk başladığında yolun kendisine uzun ve yorucu gelmesi çok çok zaman önceymiş gibi hissettiriyordu.

“Nerede kaldı bu çocuk! Kesin alarmini kapatıp uyu-yakaldı!”

Oturduğu banktan kalktı. Sabırsızlıkla bir ileri bir geri yürümeye başladı Kerem. Hava aydınlanmasına rağmen etrafta hâlâ kimse yoktu. Mahalle sessizdi. Kuşlar bile ötmüyordu. Tedirgin hissetti. Bir şeylerin yolunda olmadığını düşünmeye başladı.

Biraz sonra, okula giden yolun hemen yanındaki diğer yolda büyük bir sis bulutunun oluştuğunu fark etti Kerem. Tedirginliği büyüdü. Okulun yolu aydınlık ve güneşli dururken diğer yolun bu şekilde sisle kaplanması nasıl mümkün olabilirdi ki? O yola doğru birkaç adım attı. Merak duygusu içinde yayılıyordu ancak içten içe bilmediği, ne olduğunu anlamadığı bu durum karşısında bir şey yapmaması, harekete geçmemesi gerektiğini de hissediyordu. Belki de, diye düşündü, yolun kenarındaki yeşillik alanda ufak bir yangın çıkmıştır... Öyleyse birilerine haber vermesi gerekiyordu. Yola doğru birkaç adım daha attı. Gözlerini kısarak ne olduğunu anlamaya çalıştı Kerem. Havayı kokladı. Yanık kokusu yoktu. Demek ki bir şeyler yanmıyordu. Yangın ihtimalinin elenmesi içine bir rahatlık ve ferahlık getirdi. Yine de bu sisin sebebini hâlâ çözememişti.

Biraz sonra, sisin derinliklerinden bir ses duyduğunu düşündü. Duymuş muydu? İstemsizce o yola doğru birkaç adım attı Kerem. Birkaç adım sonra sisin içine doğru gireceğinin farkın vardı. O yola çok yaklaşmıştı. Birisi ona mı seslenmişti?

“Kerem!”

Evet, birisi ona sesleniyordu.

“Kerem!”

Bu Ege’nin sesiydi.

“Ege!” diye bağırdı olduğu yerden. “Neredesin, antrenmana geç kalıyoruz!”

Birden içine bir telaş yayıldı. Ege’nin başı belada mıydı? Sisin içinde yolunu kaybetmişti de bir kuyuya mı düşmüştü? Ya da sisli yolda bir şeye takılmış ve yaralanmış mıydı? Ne yapması gerekiyordu? Banka dönüp oturdu. Sakinleşmeye çalıştı ancak bu çabası faydasızdı. Giderek telaşı ve paniği büyüyordu.

“Kerem!”

Kendi adını yeniden duyunca oturduğu yerden kalktı ve koşarak sisin içine daldı Kerem.

Gözlerini kısarak önünü görmeye çalışıyordu. Kışın bazen sabahları sis çöker, evden dışarıya çıktığında kendini bulutların içinde yürürmüş gibi hissedirdi ve bu duygu hoşuna giderdi. Sisin içinde zıplayarak yürür, sanki havadaki bulutun içinde uçtuğunu düşünürdü. Ancak şimdi içinde bulunduğu sis o zamanki sise benzemiyordu. Daha yoğundu ve görmesini zorlaştırıyordu. Telaşla sağına soluna bakınıyor, düşmemek için adımlarını yere sağlamca basıyordu. Korkuyordu, içten içe büyüyen huzursuzluğu ağzına doğru yükselmeye başlamıştı. Ne zamandır ona uğramayan, artık geride kaldığını düşündüğü bulutu geldi aklına. Okulun basketbol takımına seçilmek için çalıştığı zamanlarda onu sık sık bunaltır ve nefessiz bırakırdı. Başarısızlık hissini

vücudunu ele geçirdiği zamanlarda o büyük bulut etrafını çepeçevre sarar, hiçbir şeyi doğru düzgün düşünmesine olanak tanımazdı. Şimdi, midesinden ve karnından beynine doğru yükselmek için fırsat kollayan o duyguyu hissetmeye başlamıştı.

“Ege! Neredesin! Egeeee!” diye zayıfça bağırdı.

Kısa kısa adımlar atarken derin derin nefeslerle kendini sakinleştirmeye çalıştı. Nefesi ciğerlerine doldurdu, nefesi verirken de mırıldandı. “Sakin olmalıyım, sakin olmalıyım...”

Yeniden bağırdı. “Egeeee!”

İlerledikçe sisin yoğunlaştığını da fark ediyordu. Daha ileriye gitmeden durdu. Artık görüşü de giderek bulanıklaşmıştı. Neredeyse hiçbir şey göremiyordu. Sağına soluna bakındı. Arkasına dönüp baktığında geldiği yönün de artık sisle kaplı olduğunu fark etti ve içindeki telaş tamamen onu sardı. Ne olursa olsun geldiği yönü kaybetmemeliydi. O da Ege gibi sisin içinde kaybolursa onları bulmaya kim gelirdi ki? Bacakları titremeye başlamıştı. Sakin kalmaya gayret gösterip derin nefesler almaya devam ediyordu. Cesaretini toplayıp olanca gücüyle bağırarakken kolundaki eli hissedince korkuyla büyük bir çığlık koparttı Kerem.

Sisin içinden Deniz’in kahkahalarını duydu. Kendisine dokunan elin olduğu tarafa dönünce kimseyi görmedi.

“N’oldu, Kerem, yolunu mu kaybettin?”

Şimdi de Can’ın kahkahalarını duyuyordu. İkisi bir olmuşlar onunla yeniden alay ediyorlardı. Halbuki takım seçmelerinden sonra aralarındaki buzların eridiğini dü-

şünmüştü. Hatta ikisiyle konuşmuş ve artık aynı takım-
da mücadele edecekleri için iyi geçinmelerinin takımın
faydasına olacağını onlara söylemişti. Bu nedenle şimdi
onların birden böyle davranması kendini aldatılmış gibi
hissetmesine neden oldu.

“Ne istiyorsunuz?” diye bağırdı Kerem. “Ege nerede?!”

Etrafına bakınıyordu ancak hiçbir şey göremiyordu.

“Antrenmana geç kalıyorsun, Kerem, Faruk Hoca bu
sefer seni kesin takımdan kovacak!” dedikten sonra yeniden
kahkahalarla gülmeye başladı Can.

Kerem ne yapacağını bilemiyordu. Sis o kadar yoğundu
ki nereden geldiğini, hangi yöne gitmesi gerektiğini kestire-
miyordu. Terlemeye başlamıştı. Derin derin nefesler almaya
çalışıyordu ancak bu pek mümkün değildi.

“Egee!” diye yeniden bağırdı.

Parkın olduğunu düşündüğü yöne doğru koşmaya başla-
dı. Artık adımını attığı yere dikkat etmiyordu. Bir an önce bu
sisin içinden çıkması gerektiğini düşünüyordu. Parka varırsa
okulun yoluna saparsa hepsinden kurtulacağını hissediyordu
ancak bir türlü geldiği yolu bulamıyordu.

Nefes nefese kalmıştı. Dizleri üzerine çöktü. Yere ka-
paklandı.

“Mavi Yıldız’ın seçmelerine gidecekmiş, profesyonel
takıma seçilecekmiş!”

Bu sefer konuşan Deniz’di. Can’la beraber gülmeye de-
vam ediyorlardı. Kerem sinirlendiğini hissetti.

“İkinizden de iyiyim! İkinizi de sahada yendim!”

Dizlerinin üzerinde hırsla yumruklarını sıktı. Sağına soluna bakındı.

“Sen onlara bakma, Kerem!”

Sese kulak kabarttı Kerem. Sesi tanıdı ve içine bir ferahlık yayıldığını hissetti. Konuşan Murat’tı.

“Murat Abi!”

“Dinle beni, Kerem! Her zaman senin çalışmanı ve verdiğin emeği küçümseyen, seni aşağıya çekmeye çalışan birileri olacak. Onları düşünmeyeceksin, söylediklerini umursamayacaksın. Ne yapacaktın, hatırladın mı?”

Kerem düşündü. Okul takımı seçmelerinden önce Murat’la yaptıkları konuşmayı hatırladı. “Çalışmaya devam edeceğim!”

“Evet, ne olursa olsun, çalışmaya devam edeceksin! Şimdi kendini toparlar ve ayağa kalk, hadi!”

Kerem, Murat’ın söyledikleriyle cesaretlendi. Yavaş yavaş doğruldu. Etrafına bakındı, hiçbir şey görünmüyordu. Nefeslerini düzenlemeye çalıştı ve tedirgince ilk adımını attı. Sonra diğerini. Yeniden attı adımlarını ve koşmaya başladı.

“Egeee! Murat abiii! Neredesiniz?”

Bir yandan Ege’ye sesleniyor, bir yandan da Murat’ın söylediklerini düşünüyordu.

“Seni yalnız bıraktılar, Kerem. Bir başınasın ve kesinlikle çıkışı bulamayacaksın!”

Can'ın sesi kulaklarında yankılanıyordu, kahkahasını duydukça iyice hırslanıyordu. Çalışacaktı, buradan çıkacaktı. Ne olursa olsun vazgeçmeyecekti.

Sislerin arasında, nereye gittiğini bilmeden temkinsiz halde bir süre daha koşmaya devam etti. İleride, gözlerini iyice kısıp baktığında sisin yavaş yavaş dağılmaya başladığını gördü. İçini bir sevinç dalgası kapladı. Olanca gücüyle koşmaya devam etti. Kan ter içinde kalmıştı. Bir an önce bu bilinmezliğin içinden çıkmak, bu sisten kurtulmak istiyordu. İşte, park oradaydı, görüyordu. Güneş ışıkları aydınlatıyordu. Salıncaklar, kaydıraklar, biraz önce Ege'yi beklerken tek başına oturduğu bank. Oraya ulaştığını, tüm bu yaşadıklarını geride bıraktığını hayal etti.

“Bu sisten kurtulacağım, aydınlığa ulaşacağım, pes etmeyeceğim!”

Kendi kendini motive ediyordu Kerem. Can'ın ve Deniz'in sesini duysa da umursamıyordu artık. Bununla birlikte bacaklarının titremeye başladığını, gücünün bitmek üzere olduğunu duyumsuyordu. Bacak kasları koşmaktan alev alev yanıyordu ama pes etmedi.

İçten içe sevinmeye başlamışken, bu sisten kurtulduğunu düşünürken ayağı bir dal parçasına takıldı ve dengesizce kontrolsüz bir şekilde düşmeye başladı.